

Publicerad 2006-09-23 15:55 av prinsezzan

Ett svart moln som inte släpper igenom solen

"Min pappa är en speciell person. Han lever ett liv som ingen annan gör. Han verkar inte bry sig om vad som händer med oss, jag och min syster.

Varje gång jag besöker honom så får jag en klump, en klump som blir större för varje gång.

I början var det en klump av skuld, men nu mera är det en klump av sorg. Denna klump blir synlig varje gång som jag har något med min pappa att göra. Är det då så konstigt att jag drar mej för att ha kontakt med honom" detta sa Kajsa med en suck. Hon hade tårar i ögonen och det såg han. Han som så många gånger förr hade sett henne gråta. Det var inte första gången dom talade om hennes sorg och hennes saknad efter sin pappa.

Han var hennes gamla konfermand präst som så himla många gånger hjälpt henne genom så många sorger att dom visste inte längre hur hon reagerade på en glad nyhet.

Nu tittade han på henne och väntade på att hon skulle fortsätta att berätta. Det var det som var så skönt med att prata med honom. Han gav henne den tid hon behövde. För han visste att hon hade väldigt svårt att prata om sin pappa.

Efter en lång tystnad fortsatte hon, med tårarna rinnande ner för kinderna.

"Jag vet att jag aldrig någonsin ska känna att det här mitt fel. Att det är mitt fel att min pappa dricker. Det har jag lärt mej genom åren. Att allt som min pappa gör det är hans ansvar. Men jag kan inte hjälpa det. Ibland, det händer inte ofta, men ibland så känner jag att det är mitt fel. Att jag inte har varit någon bra dotter. " Det sista sa hon med en suck. Han tittade på henne och hon visste att han skulle säga att hon inte fick ta på sig den skulden och det gjorde han.

Efter att dom tittat på varandra ett tag så fick hon en konstig känsla. En känsla som hon aldrig hade känt förut.

Hon kunde inte beskriva den för honom. Med denna känsla så fortsatte hon.

"Jag önskar ibland att min pappa var död. Jag vet att det är en hemsk tanke att tänka men så är det faktiskt. Det känns som om jag skulle kunna glömma allt han någonsin gjort mot mej då och bara gå vidare i mitt liv. För nu så känns inte den lyckan som jag upplever som riktig lycka. Utan det finns något som hänger över mej även fast jag borde vara den lyckligaste i världen. Nu när jag äntligen har hittat den som kommer att göra mej lycklig. Men fortfarande så känns det som om det hänger ett svart regn moln över mej som täcker den sol som nu ska lysa på mej. Om du förstår vad jag menar?"

Hon tittade på honom med undrade ögon. Hon väntade på ett svar på det hon sagt. Hon såg att han funderade på vad han skulle ge som svar. Efter en minuts tystnad sa han

"Jag kan förstå din känsla och jag kan även förstå att du ibland önskar att din pappa var död. Men det löser inga problem. För när han väl är död så kommer den sorgen att hägra resten av ditt liv. Och då kommer det att hänga över dej som ett stort svart regn moln och inte släppa in den sol som hoppas på. Jag vet att jag sagt det här förut, men jag säger det igen. Jag tycker att du ska berätta för din pappa vad du känner och att varje gång du har någon kontakt med honom så mår du dåligt. Han kommer förmodligen att tycka att det inte är så allvarligt. Men jag tycker att du ska berätta för honom att du inte orkar med hans drickande. För du är en sån stark ung tjej att jag tror att du skulle klara av det. Och jag tror även att du skulle kunna gå vidare i ditt nya liv. För det är ju det du har skapat i Västerås. Ett helt nytt liv."

Hon tittade på honom och hon visste att han hade rätt. Men precis som alla dom andra gångerna förut så

ville hon inte göra det.

\\"För om du ska kunna skapa ett helt nytt liv så hjälper det inte att fly staden som du har gjort. Utan du måste sätt punkt för ditt gamla liv precis som Anton måste göra med sitt innan han inleder något med dej\\"
Nu visste hon att efter det här så skulle hon förmodligen berätta för sin pappa vad hon kände, även fast det kanske skulle dröja ett tag, men hon skulle göra det. Hon tittade på honom och insåg att han hade rätt som alltid.

\\"Tack för att du lyssnade. Du säger alltid såna visa saker. Det är synd att jag alltid kommer till dej med mina problem det vore roligare att träffa dej en dag och kunna berätta något kul. Men den dagen kommer säkert\\"

Det visste hon att den skulle göra. För hon hade bestämt sig för att om hon någon gång skulle gifta sig så skulle han viga henne samma sak om hon skulle få barn så skulle han döpa dom.

Dom sa hej då och skildes åt. Det skulle dröja ett tag innan dom sågs igen det visste dom båda men det var ingenting som bekymrade dom speciellt mycket. Hon skulle återvända hem till sitt liv i Västerås och han skulle åter gå in i den stora byggnaden som utgjorde församlingshem.

Han vände sig om och tittade på den unga kvinna som gick med långa steg mot sin bil.

Vilken vacker och mogen kvinna det hade blivit av den lilla tjej som han mötte för fem åren sedan. Hon hade vuxit upp och blivit en klok och stark kvinna. Det hade han inte kunnat tro för fem år sedan. Han log och öppnade dörren in i församlingshemmet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren prinsezzan med Poeter.se id #10065 innehar upphovsrätten